

A TRES METRES SOBRE EL CEL

FEDERICO MOCCIA
A TRES METRES
SOBRE EL CEL

Traducció de Daniel Montsech Angulo

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *TRE METRI SOPRA IL CIELO*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2008

© GIANGIACOMO FELTRINELLI EDITORE, MILANO, FEBBRAIO 2004

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ITALIÀ: DANIEL MONTSECH ANGULO, 2008

© COLUMNA EDICIONS, S.A.

CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-0968-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 38.793-2008

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER PEU DE LA CREU, 5-9 - 08001 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF, S.L.

P. I. CAN SALVATELLA, CARRER MOGODA, 29 - 08210 BARBERÀ DEL VALLÈS

Els personatges d'aquesta novel·la són imaginaris.

Qualsevol referència a persones o esdeveniments

reals són pura coincidència.

www.columnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.

Tots els drets reservats.

*Al meu pare, un gran amic,
que m'ha ensenyat molt.
A la meva mare, tan bella,
que m'ha ensenyat a riure.*

«**C**athia té el cul més bonic d'Europa.» El grafiti vermell resplendeix amb tot el seu desvergonyiment sobre una columna del pont de l'avinguda de França.

A prop, una àguila reial, esculpida fa molt de temps, ha vist sens dubte el culpable, però no parlarà mai. Una mica més avall, com un petit aguiló protegit per les rapinyaires urpes de marbre, s'asseu ell.

Cabells curts, gairebé rapats, amb la línia del clatell alta com la d'un marine, i una caçadora Levi's fosca.

El coll aixecat, un Marlboro a la boca, les Ray-Ban als ulls. Té aire de dur, encara que no ho necessiti. I un somriure bonic, però són pocs els que han tingut la sort d'apreciar-lo.

Al fons, alguns cotxes s'han aturat amenaçadors al semàfor del pas elevat. Tots ben arrengrerats com en una cursa, si no fos que són tan diferents: un Cinquecento, un New Beetle, un Micra, un cotxe americà difícil d'identificar, un vell Punto.

Dins d'un Mercedes 200, uns dits prims d'ungles diminutes i mossegades empenyen lleugerament un CD. De sobte, pels altaveus laterals Pioneer pren vida la veu d'un grup de rock.

El cotxe reprèn la marxa seguint el flux de vehicles. Ella voldria saber «Where is the love...». Però existeix de debò? D'una cosa n'està segura, de bon grat es desfaria de la seva germana que des del darrere repeteix insistentment: «Posa la d'Eros, vinga, vull escoltar Eros.»

El Mercedes passa just en el moment en què una cigarrera, ja consumida, cau a terra empesa per un precís cop de dits i ajudada per una mica de vent. Ell baixa els esglaons de marbre, s'ajusta bé els seus Levi's 501 i puja a l'Honda blava VF 750 Custom. Com per art de màgia, es troba entre els cotxes. La seva Adidas dreta canvia les marxes, reté o dóna gas al motor, que, potent, l'empeny com una onada entre el trànsit.

El sol està sortint, fa un matí preciós. Ella va a l'escola. Ell encara no ha anat a dormir des de la nit anterior. Un dia com qualsevol altre. Però al semàfor es troben l'un al costat de l'altre. I aquest dia ja no serà com tots els altres.

Vermell.

Ell la mira. La finestreta està abaixada. Un floc de cabells ros cendra deixa entreveure el seu coll suau. Un perfil delicat però definit. Els ulls blaus, dolços i serens, escolten entreoberts i somiadors aquella cançó. Tanta serenitat el trasbalsa.

—Eh!

Ella es gira cap a ell, sorpresa. Ell somriu, aturat al seu costat, damunt d'aquella moto, les espatlles amples, les mans massa morenes per a mitjan abril.

—Vols anar a fer una volta amb mi?

—No, vaig a l'escola.

—Doncs no hi vagis, passa, no? Et vinc a buscar allà davant.

—Perdona. —Fa un somriure forçat i fals—. No m'has entès bé. Vull dir que no em ve de gust fer una volta amb tu.

—Pensa que amb mi t'ho passaràs bé...

—Ho dubto.

—Resoldria tots els teus problemes.

—No en tinc, de problemes.

—Ara sóc jo qui dubta.

Verd.

El Mercedes 200 accelera deixant enrere el seu somriu-re segur. El pare es gira cap a ella.

—Però aquell qui era? Un amic teu?

—No, papa, només un imbècil...

Alguns segons després, l'Honda es torna a apropar. Ell s'agafa amb la mà esquerra a la finestreta i amb la dreta dóna només una mica de gas per no haver de fer gaire esforç, tot i que amb aquell tros de braç no hauria de tenir cap problema.

L'únic que en sembla tenir és el pare.

—Però què fa aquest sonat? Per què s'apropa tant?

—Tranquil, papa, jo me n'ocupo...

Es gira decidida cap a ell.

—Escolta, no tens res millor a fer?

—No.

—Llavors, busca-t'ho.

—Ja he trobat el que m'agrada.

—I què és...?

—Fer una volta amb tu. Vinga, et porto a l'Olímpica, correm amb la moto, després et convido a esmorzar i et torno per a la sortida de classe. T'ho prometo.

—Em penso que les teves promeses valen ben poc.

—És veritat —somriu—, veus?, ja saps moltes coses de mi. Dignes la veritat, començo a agradar-te, eh?

Ella riu i nega amb el cap.

—Ja n'hi ha prou —i obre un llibre que treu de la seva bossa de pell Nike—, haig de pensar en l'únic problema que tinc de debò.

—I quin és...?

—L'examen de llatí.

—Pensava que era el sexe.

Ella es gira enfadada. Aquest cop ja no somriu, ni tan sols ho fa veure.

—Treu la mà de la finestreta.

—I on vols que la posi?

Ella prem un botó.

—No t'ho puc dir, hi ha el meu pare.

L'alçavidres elèctric comença a pujar. Ell espera fins a l'últim instant per apartar la mà.

—Ens veiem.

No té temps d'escoltar un sec «No». S'inclina lleugerament cap a la dreta, pren el revolt, redueix marxés i accelera per desaparèixer veloç entre els cotxes. El Mercedes continua el seu viatge, ara més tranquil, cap a l'escola.

—Però no saps qui és aquest? —El cap de la germana apareix de cop entre els dos seients—. Li diuen el «cum laude».

—Doncs per a mi només és un idiota.

A continuació obre un llibre de llatí i comença a repassar l'ablatiu absolut. De sobte, para de llegir i mira cap enfora. De veritat que aquest és el seu únic problema? Sens dubte, i no el que diu aquell tipus. De totes maneres, ja no el tornarà a veure. Torna a llegir amb atenció. El cotxe gira cap a l'esquerra, cap a la Falconieri.

—Sí, no tinc problemes i a més no el tornaré a veure.

No sap, en realitat, fins a quin punt s'equivoca. En totes dues coses.